

Roverníček 3/11

Obsah:

<i>Termíny akcí, pozvánky</i>	strana 2
<i>Jak volat na policii</i>	strana 3
<i>Chudoba dětí blahobytu</i>	strana 4

Termíny akcí, pozvánky

Aktuální přehled plánovaných i proběhnuvších víkendovek, schůzek, koncertů a jiných událostí najdeš na webu: jskyjov.skauting.cz/plan.php nebo také zde: [google calendar](#)

Jak volat na policii

Jak zavolat na policii, když jsme už staří a pomalu se pohybujeme.

Jirka Kuřátko, již starší pán, ze Zdic, si šel večer lehnout, když mu jeho manželka povídá, Jirko, v kůlně se svítí. Asi jsi tam nechal světlo!

Jirka z ložnice vidí, že má pravdu a chce jít zhasnout. Vidí ale, že jsou tam vlastně zloději a že mu kradou věci.

Zavolal na policii, kde se zeptali, zda má někoho i v baráku.

Jirka řekl, že ne, že ale někdo vykrádá jeho kůlnu.

Policista na druhé straně řekl, nemáme teď momentálně nikoho, kdo by k vám teď mohl přijet. Zamkněte si barák, a někdo přijede, až ho budeme mít.

Jirka řekl dobře. Sedl si a napočítal do třiceti. A pak znovu zavolal na policii. "Dobrý večer, před chvilkou jsem volal, že mám v kůlně zloděje. Už se o to nestarejte, já jsem je oba zastřelil" a zavěsil.

Během tří minut smykem přijela tři auta plná policistů, nad hlavou se zastavila helikoptéra, v závěsu jela sanitka.

Zloděje chytli při činu a hned je zatkli! Náčelník říká Jirkovi:

"Já jsem myslel, že jste říkal, že jste je zastřelil?!"

Jirka říká náčelníkovi:

"Já jsem zas myslel, že jste říkali, že nikoho nemáte!"

Skutečně se stalo.

Závěr? Nevyplácí se nasrat staré lidi.

Z hlubin internetu
Set

Chudoba dětí blahobytu

V posledních letech značně poklesla síla tradičních společenských norem, což se zákonitě odráží ve výchově. Z úst dospělých slyšíme stížnosti na špatné chování dětí a jejich nezáměr o „skutečné“ hodnoty. Také děti, kdyby byly schopné vhledu, by si mohly postěžovat, a to na nedostatek vzorů a na nepochopení svých skutečných potřeb s tím souvisejících.

Ač se to možná zdá k nevíře, to co děti nyní skutečně nejvíce postrádají pro svůj zdravý psychický růst, jsou vyzrálé dospělé vzory. V průběhu celé historie lidstva děti dospělé jedince napodobovaly a učily se od nich všemu, co bylo potřeba pro udržení a zachování života. Tento základní, v člověku hluboce ukotvený model naráží v současné době na Západě na vážné překážky. Nejvýznamnější z nich jsou infantilita dospělých, jejímž hlavním znakem je nedostatek zodpovědnosti, a dále pak výrazný úbytek zřetelných smysluplných činností.

Po stovky a stovky tisíců let byl dětský svět přímo propojen se světem dospělých. Moderní doba tyto světy rozdělila a nyní začala dokonce obraz bezstarostného dětského života glorifikovat a podbízet dospělým coby vzor pro jejich bytí. Jenže dětská přirozenost se vzpouzí odříznutí od světa dospělých. Děti chtějí tento svět poznávat a s každým přibývajícím rokem v něm stále více spolupůsobit. V tomto ohledu je však současná doba oproti dřívější vůči dětem krutá, neboť hlubší, vážnější sféry světa dospělých jsou pro ně nepřístupné a nečitelné, což se týká nejen pracovního světa dospělých členů rodin.

Technické vymoženosti mění v rychlém sledu náš každodenní život a vytlačují z něj činnosti, které ještě nedávno patřily k běžným samozřejmostem. O obyčejném praní prádla spojeném s mácháním, ždímáním a věšením na šňůru už mnohé děti nemají ani potuchy, takže pak i moderní pohádka Josefa Čapka Jak pejsek s kočičkou myli podlahu se stává pro tyto děti nesrozumitelnou. Ale problém nespočívá v nesrozumitelnosti pohádek, i když také to představuje nesmírné ochuzení dětí, ale v nepochopení principů jednoduchých činností. Bezprostřední okolí, v němž děti vyrůstají, nabývá jiných kvalit, než tomu bylo doposud, a mění se v prostředí plné samozřejmých „kouzel“ ukrytých do nejrůznějších přístrojů.

K porozumění elementárních principů už často nepomáhá ani škola, neboť pracovní činnosti se staly ve vzdělávacích programech škol zcela okrajovou a mnohdy jen formálně pojímanou záležitostí. Řada škol zcela zrušila školní pozemky, takže spousta městských dětí nemá představu o tom, jak z pouhého semínka může vyrůst například mrkev. A že takový proces trvá

dokonce déle než dva měsíce, je někdy nad jejich chápání. Přitom uchopení základních principů svými smysly i rozumem patřilo odnepaměti k nezbytné výbavě každého jedince, bez níž by postoj k dalším, složitějším činnostem byl pouhým tápáním ve tmě a pramenem nejistot. Jen pohlédneme na dnešní děti, jak jsou oproti dřívějším naivnější a neukotvenější v reálném světě.

Ze strany dospělých roste ruku v ruce s tímto jevem také vyjadřování odporu k činnostem souvisejícím s běžnou péčí o udržení a zachování života. Vaření, praní, uklízení či údržba domu se proměnily v nepříjemné a zatěžující konkurenty volnočasových aktivit, jejichž nabídka den ze dne narůstá. Dětem takto nepřímou sdělujeme, že základní péče o život je nejen velká otrava a ztráta času, ale také že samy děti jsou nám dospělým na obtíž. Jenže celá přírodní říše se v první řadě stará o své přežití a v těchto činnostech spočívá základní biologický smysl života, který asi nemáme právo znevažovat, chceme-li žít.

Co vlastně zbývá k dětskému napodobování? V mnoha případech přesouvání výše popsané přirozenosti člověka na vedlejší kolej a akcentování činností volného času a zábavy. Co z toho si však mohou děti brát coby předlohu, mají-li právě chuť si „na něco“ hrát, aby se tak uplatnila jejich úžasná schopnost zrcadlit práci dospělých? Maminčinu zumbu, tatínkův kešink?

Příjemné výdobytky formující současný styl života mají také stinnou stránku. A člověk nemusí být přímo ekologický či jiný aktivista, aby nezůstal slepý k závažným problémům a zaujímal k nim zodpovědný postoj. Bohužel běžná pasivita v této oblasti z nás dospělých činí nedospělé a nehodné následování. Jenže dětská přirozenost káže, pokoušej se dělat vše jako dospělí, což znamená, buď jako oni.

Po celou dobu dětství tráví děti velkou část dne ve škole, takže dospělí zde působící nelze přehlížet. Vždyť učitelé zastupují de facto rodiče a vstupují do role dospělých vzorů s obdobnými důsledky. I tady platí, že pro rozvoj osobnosti dětí není rozhodující, co jim učitelé povídají, ale jak se chovají. Veškeré vyučování životním hodnotám, byť by bylo ve školských dokumentech sebevíc vyžadováno a podporováno, představuje pouhé mlácení slámy, neprovází-li jej opravdové zaujetí, upřímnost učitele a také soulad osobního života se slovy přednášenými před žáky. Jak můžeme vidět, situace na našich školách není z tohoto hlediska nijak růžová, což potvrzuje méně vstřícné chování žáků vůči učitelům. Děti se nedají obalamutit formalismem a od svého učitele vyžadují jasné směřování jeho života, které je teprve může motivovat coby vzor a táhnout k jejich vlastním vzdělávacím metám.

Žijeme v době, kdy šmahem odstraňujeme tradiční řád, aniž bychom promyšleně a s ohledem na zákonitosti dané evolucí vytvářeli pravidla nová.

Staré společenské normy nejsou bábovičky z písku, které můžeme rozdupat, jakmile se nám znelíbí. Dětem vytýkáme jejich rozmazlenost, ale sami se tak chováme. Hned chceme to, urychleně zase ono, povinnosti se nám přičítají, stáří a smrt nás tak děsí, že děláme, jako by vůbec neexistovaly. A při tom všem nám moderní doba poskytuje přemíru volného času, který si nedokázali v dřívějších dobách představit ani příslušníci šlechty. Tento čas můžeme věnovat dětem a v klidu je naučit tomu nejzákladnějšímu, co by každý lidský jedinec měl znát, a tak odstranit deficit vzniklý přetechnizováním, který by v dalším životě dětí mohl mít neblahé následky. Vždyť kdo nestojí na pevné půdě, tomu hrozí zhroucení, a to zajisté není náš výchovný cíl.

Vyšlo v časopise Rodina a škola
 O přepis se postaral Soko

Další číslo by mohlo vyjít začátkem července 2011

rovnicek.skautkyjov.cz

Pavel Tomášek – Set, 2011